

Гріхопадіння – не вирок

Ставати на путь істинний заблудшим допомагає родина Головчаків із Пустомит

«А я та дім мій будемо служити Господеві»

Нині у реабілітаційному центрі сім'ї Головчаків перебувають 27 жінок, які не прижились у суспільстві і ледь не зникли з карти людського життя. Алкоголізм, наркотики або ж просто бездомність привели їх до прірви гріхопадіння. Перестрибнути через цей пекельний рів допомагає Ігор Головчак зі своєю родиною. Цей реабілітаційний центр – не державна установа. Займатися реабілітацією у власному обійсті його ніхто не змушував, не виділяються для цього ніякі бюджетні кошти. І більшість мешканців

реабілітаційного центру без допомоги цієї сім'ї самі ніколи б не стали на путь істинний. Але чому за це взявся Ігор Петрович Головчак?

– Моя історія гріхопадіння така ж, як і цих жінок, – каже відверто, як на сповіді, господар закладу. – Сам я сирота. Навчався в інтернаті села Верба Дубенського району. Закінчивши у 1990 році цей заклад, для мене настав той момент, коли я раптом відчув себе нікому не потрібним. Тітка продала хату, де я тимчасово мешкав. Брат і сестра молодими пішли із життя через алкоголізм. Відслуживши в армії, я просто не знав що

робити. Почав зловживати спиртним, спробував наркотики. Відвідував злочні місця. У перервах від алкогольного угару я задумував: «Для чого я живу?». І одного разу Бог явив мені свою милість. І я покинув шкідливі звички. Ніхто з людей мене не зміг напоумити. А саме Всевишній, до якого я почав часто молитися, давав мені якісь знаки. Цьому дуже зраділа моя дружина Ірина. Бо терпіти мою неадекватну поведінку було важко. Ми разом почали задумуватися над тим, аби якимось чином комусь допомагати. Мешкаючи у селі Пустомити Гоцанського району, ми не нажили якогось багатства. Але думки

свердлили голову, що ми маємо комусь допомогати. І ось одного разу я привіз додому дві жінки: 24-річну Лілію і 47-річну Аліну. Перша з них просто попросила погрітись, бо залишилась без матері, як мовиться, без кола і двора. Було тоді 20 градусів морозу. А другу впізнав, бо разом з нею лікувались від алкоголізму в Острозі. Дружина Ірина Андріївна не заперечила, аби вони пожили в нас. Тоді ми з дружиною і вирішили, що організуємо реабілітаційний центр для жінок. Чоловічі на той час уже були, а нічний приватний такий центр ми створили в області, мабуть, перші. Створили також благодійний фонд «Руфь».

Пан Ігор пояснює мені хто такою була Руфь. Ця жінка була язичницею і не знала Бога. Та коли пройшла шлях до Всевишнього через різні митарства, то знайшла свою місію – допомагати людям.

Господар центру проводить мені маленьку екскурсію по приміщеннях, по господарському двору, де вирощують свиней та кіз. Помешкання для реабілітованих радше нагадує гуртожиток. Здебільшого з двоюрусними ліжками, по кілька жінок у кімнатах. Повсюди очевидні порядок та чистота. У житлових приміщеннях всі ходять у в'язаних шерстяних шкарпетках.

Спочатку йдемо знайомитися із сім'єю Ігора Петровича. Дружина Ірина Андріївна – усміхнена, доброзичлива, впевнена у собі. В курсі всього, що робить чоловік і що діється в «комуні», як дехто називає реабілітаційний центр у селі. Мають двох синів – Іллю та Дмитра, дочку Аліну і зятя Данила. Того дня всі були у батьківському гнізді. Всі вони, окрім Діми-студента, займаються місіонерством.

Гріхопадіння – не вирок

(Закінчення.)

Початок на 1 стор.)

Цікавлюсь звідки беруть кошти, одяг, продукти, аби утримати такий чималий табір людей. Ігор та Ірина відповідають разом, власне, як і вирішують спільно всі питання. Телефонують по благодійних організаціях як в Україні, так і за кордон. Зізнаються, що найбільша допомога з Німеччини та Америки. Придивляюсь до напису на опорі у кухні: «А я та дім мій будемо служити Господеві». Іс. Новіна 24.15. Справді, наскільки це треба любити Господа, аби взяти на себе милосердну місію виховувати, доглядати, лікувати тих, хто цього потребує. Господарі розповідають, що без людської допомоги їм також не обійтися, особливо з боку медиків. Якраз на цю бесіду до оселі появилась місцева завідувача ФАПом Людмила Біль (**на фото**). Людмила Олександрівна тут буває часто, бо контингент мешканців такий, що без медпрацівників не обійтись.

– Спочатку, 6 років тому, коли ця

сім'я розпочала свою діяльність всі дивувалися, спостерігали насторожено, – розповідає медичка. – А потім звикли. І навіть почали допомагати. Хто баночку меду принесе, хто – яблук, хто – грибів. А люд тут різний перебуває. Навіть онкохворі. І такі, що й розповідати страшно.

Головчак особливо дякують медпрацівникам: як Людмилі Біль, так і гошанцям і тучинцям.

Згадали про онкохвору Настю Дворцову. Знайшли її в парку. У якомусь наметі. Забрали у реабілітаційний центр. Відіграли, помилки, відгодували. Потім возили у Київ на опромінення. Ще 9 місяців вона прожила. Похоронили з почестями. Положили в гарну домовину. Ще всі дивувалися: для чого

їй така гарна труна? Але тут звикли до всіх ставитися по-доброму, по-Божому.

Тому, що жили без Бога

Йдемо з дільничним Гошанського відділення поліції Романом Потапчуком знайомитися з поселенцями реабілітаційного центру. Жінки повсідалися на лавки, як звикли це робити, коли читають релігійні книги або ж моляться. Відчувається дисципліна і послух. Брат Ігор просить їх піднятися по черзі, аби познайомитись. І жінки розповідають про причини потрапляння сюди.

– Чому? – звучить моє запитання. І чую чітку відповідь однієї з підопічних:

– Бо жили без Бога.

Я почув кілька фраз, які змусять задуматись не одного, хто читає цей матеріал. Катерина з Донеччини розповідає про свою долю. Вона з переселенців. Свого часу в дитинстві, коли батько її ще був військовим, навіть жила в Росії. Каже, що приїхала у центр, аби побачити практичне хрещення, служіння Господу. Жінка за фахом кондитер, розмовляє статечно

сьогодні брат, а всі інші мешканки центру – сестри.

– Живу в теплі і добрі, – резюмує Тетяна.

Більшість сестер уже мають тут свої постійні обов'язки. І це все за їхнім бажанням. Організовує роботу старша сестра Олена. Допомагає їй Тетяна, яка нещодавно прибула з Києва. Жанна з Клевая – прекрасний кухар. Валя любить доглядати свиней та кіз. Світлана – вміло в'яже шарпетки, а ще вона художниця і до днів народження кожної з сестер пише вірші. Уже знайома нам Тетяна нікому не віддасть сокири – так любить рубати дрова.

Та є тут жінки, які не можуть долучитися до фізичної праці. Двом із них довелося відрізати ногу, одна – ось уже третій місяць лікує зламану ногу. Дуже вдячна травматологу з Гошці Володимирі Мандині за дбайливе ставлення.

Є серед них ще й дуже молоді мешканки. Як ось Настя з Миколаєва. Перукар, візажист – за фахом. Не будемо вдаватися у подробиці її гріхопадіння. Нині головне, що жінка вірить – вона духовно зміниться і, можливо, навіть сама стане місіонеркою.

А тепер місіонерську роботу у реабілітаційному центрі виконує молода дівчина зі Львова Уляна. Зізнається, що не відразу зрозуміла своєї місії.

– Я не розуміла, що для Бога треба насамперед трудитися.

Географія мешканців, які потрапили сюди, дуже широка. Найбільше звісно з Рівненщини, 5 – з Києва, є львів'яни. Та всіх об'єднує одне – бажання звільнитися від гріхопадіння.

Я побачив розпорядок дня. У ньому багато часу відводиться молитві.

Треба ще відзначити, що сім'я Головчаків та всі мешканці центру є представниками Християнської Євангельської віри П'ятидесятників. Молитва для них – постійна робота душі. Саме в молитві вони знаходять силу для життя, а ще бажання допомагати іншим. Нещодавно Ігор Головчак у складі делегації з Гошанського району побував на Сході України, куди завезли гуманітарну допомогу. Ігор Петрович каже відверто:

– Ми завжди готові поділитися з німечними тим, що маємо. Однак і наш центр також потребує допомоги продовольством, медикаментами, теплим одягом. Тому якщо в когось є така можливість, то будемо дуже раді вашому благодійництву. Будемо молитися за ваше здоров'я та життя.

Скажу чесно, таку молитву я почув в свою адресу та адресу дільничного, лейтенанта поліції Романа Потапчука. І від цього душа стає чистішою.

Андрій БАБІНЕЦЬ

Ігор Головчак демонструє подвір'я центру

українською мовою. Вона задає резонансне запитання:

– Ви багато бачили людей, які б пустили до себе у ванну помитися абсолютно чужою та ще й брудною особою?

І це запитання в лоб, яке ще раз підкреслює ту високу місію, яку виконує родина Головчаків. Без щему у горлі не можна слухати розповідь Тетяни з Дубровиччини. Чоловік покинув її, потім від неї відмовились діти. Зять сказав, що прибіє, якщо вона повернеться до їхньої хати. Спочатку просила милостиню на їжу у Сарнах, потім перебралась у Рівне. По два дні не мала росинки у роті. Підібрав її Ігор, який для неї

Ігор та Ірина Головчаки, як єдине ціле у сім'ї та й великій родині реабілітаційного центру